

het bepaalde bij artikel 30 van de wet (gemeenschappelijke regelingen)'.

Mede gelet op hetgeen in de inleidende beschouwingen bij de regeling is vermeld met betrekking tot de uitgangspunten, die gelden bij de toen nog tot stand te brengen taxiverordening, met name gelet op de zinsnede dat 'de administratief-rechtelijke handhaving een zaak (is) van het lokale bestuur, in casu het openbaar lichaam', moet het er voorshands voor worden gehouden dat de deelnemers aan de regeling verweerder in het kader van de handhaving van de bij of krachtens de Wet personenvervoer vastgestelde regels de bevoegdheid hebben willen toekennen bestuursdwang toe te passen.

Verweerders weigering, bij brief van 31 maart 1993, om een aanzegging daartoe te doen uitgaan, moet dan ook naar voorlopig oordeel worden aangemerkt als een beschikking als bedoeld in artikel 65 van de Wet personenvervoer juncto artikel 4, vierde lid, van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie (verder: Wet arbo), waartegen beroep bij het College openstaat, althans nadat de bij artikel 32a-c van de Wet arbo voorgeschreven bezwaarschriftprocedure is doorlopen.

Anders ligt dat naar voorlopig oordeel bij de brief van 10 februari 1993. Noch in de Wet personenvervoer, noch in de op grond van die wet vastgestelde regelen valt immers een grondslag te vinden voor enige bevoegdheid tot het geven van vrijstelling of ontheffing, door verweerder, van de geldende tarieven.

5.2 Lag het in het onderhavige geval op de weg van verweerder om een aanzegging tot het uitoefenen van bestuursdwang te doen uitgaan? Naar het oordeel van de Voorzitter moet deze vraag ontkennend worden beantwoord. Daartoe overweegt de Voorzitter als volgt.

De artikelen 60 en 61 van de Wet personenvervoer luiden als volgt:

'Artikel 60.

1. Gedeputeerde staten stellen de tarieven vast voor het taxivervoer dat wordt verricht uitsluitend binnen het gebied waarvoor zij een vergunning verlenen met uitzondering van tarieven die schriftelijk in een overeenkomst zijn vastgelegd voor gedurende een bepaalde periode meermaalen te verrichten taxivervoer.

(...)

Artikel 61.

Het is verboden binnen het gebied waarvoor de vergunning is verleend taxivervoer te verrichten tegen andere dan de door gedeputeerde staten vastgestelde tarieven tenzij de vervoerder en de reiziger een overeenkomst als bedoeld in artikel 60 hebben gesloten.'

De overeenkomst waarop de wetgever in die bepalingen het oog heeft gehad betreft het zogenoemde 'contractvervoer', zoals dat ten tijde van de inwerkingtreding van de Wet personenvervoer reeds — zij het in enigszins andere vorm — veelvuldig placht te worden verricht. Daarbij gaat het steeds om overeenkomsten tussen een opdrachtgever tot vervoer en een vervoerder, waarbij de opdrachtgever onder meer de voorwaarden stelt omtrent de te vervoeren personen.

Dit is naar voorlopig oordeel niet anders terzake van de reizigers van NS, die met een geldig NS-vervoerbewijs en een treintaxi-biljet van de treintaxi gebruik kunnen maken.

Er is dus sprake van contractvervoer in de zin der Wet en de tariefstelling is daarmee aan de beoordeling van verweerder onttrokken. Overigens is geen strijd met de Wet gesteld of gebleken. Er is dus geen grondslag voor verweerder om tot aanzegging van bestuursdwang over te gaan.

De vraag of verzoekster voldoende gelegenheid heeft gehad om harerzijds aan enige vorm van treintaxi-vervoer deel te nemen, staat buiten het onderhavige geschil en is dus niet aan het oordeel van de Voorzitter onderworpen.

Het verzoek om een voorlopige voorziening komt derhalve niet voor toewijzing in aanmerking.

6 BESLISSING

De Voorzitter wijst af het verzoek om een voorlopige voorziening.

No. 25

CBB 21 april 1993, no. 92/0716/060/021
(mr. Kiewiet).

Ontvankelijkheid; termijnoverschrijding; geen vermelding beroepsmogelijkheden in bestreden besluit.

Verzoeker stelt niet te hebben begrepen dat verweerders brief van 3 december 1991 reeds een definitief besluit inhield waartegen beroep open stond. De omstandigheid dat deze brief geen melding maakt van beroepsmogelijkheden is echter onvoldoende om zodanige twijfel te wekken. Na telefonisch contact met verweerder op 8 januari 1992, toen er ook volgens verzoeker duidelijkheid was over voornoemde brief, heeft verzoeker niet zo snel als redelijkerwijs van hem kon worden verlangd beroep ingesteld. In het algemeen is onbekendheid met de beroepsgang onvoldoende grond voor verschoonbare termijnoverschrijding. Zelfs als in dit bijzondere geval verzoeker, juist omdat in genoemd telefonisch contact informatie inzake beroepsmogelijkheden is toegezegd, geen verwijt treft voor zijn onbekendheid met deze mogelijkheden, baat zulks hem (in casu) niet omdat hij pas drie weken nadat hij op 20 februari per brief van verweerder over deze beroepsmogelijkheden werd geïnformeerd, beroep heeft aange tekend.

Wet Arbo art. 33 lid 1.

UITSPRAAK IN DE ZAAK VAN:

J. Holland, wonende te Vriezenveen, verzoeker,
tegen

de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, zetelend te 's-Gravenhage, verweerder, gemachtigde: mr. A.M.T. Janssen, ambtenaar ten departemente.

1 HET PROCESVERLOOP

Bij brief van 3 december 1991 heeft verweerder aan verzoeker medegedeeld dat een door hem bij brief van 25 september 1991 gedaan verzoek om de kortingen in de loop der jaren toegepast op het thans aan verzoeker toekomende quotum ongedaan te maken, is afgewezen.

Verzoeker heeft tegen dit besluit beroep ingesteld bij brief, die op 23 maart 1992 ter griffie van het College is ontvangen. Verzoeker heeft de gronden van het beroep aangevuld bij brief van 15 april 1992. Hij heeft daarbij kennelijk beoogd het College te verzoeken om het bestreden besluit te vernietigen onder bepaling dat verweerder alsnog conform zijn verzoek zal beslissen.

Verweerder heeft op 31 augustus 1992 een verweerschrift ingediend, waarbij hij primair heeft aangevoerd dat het beroep niet-ontvankelijk is en subsidiair dat het beroep dient te worden verworpen.

Het College heeft de zaak behandeld ter openbare terechtzitting van 10 maart 1993, alwaar verzoeker in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunt nader hebben toegelicht.

2 DE ONTVANKELIJKHEID

Verweerder heeft primair betoogd dat verzoeker niet in zijn beroep kan worden ontvangen, omdat verzoeker eerst bij brief van 20 maart 1992, dat wil zeggen ruim na het verstrijken van de beroepstermijn vermeld in artikel 33, eerste lid van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie (hierna: de Wet), beroep bij het College heeft ingesteld tegen het besluit van 3 december 1991.

Verzoeker heeft aangevoerd dat hem aanvankelijk het karakter van het besluit van 3 december 1991 niet duidelijk was. In de brief, waarin dat besluit was verrat, stond de mogelijkheid om daartegen beroep bij het College in te stellen niet vermeld. De bij verzoeker bestaande onduidelijkheid werd nog vergroot door een brief van verweerder van 11 december 1991, waarin stond vermeld dat op zijn verzoek van 25 september 1991 nog zou worden beslist. Telefonische navraag bij het ministerie eind december 1991 gaf op dit punt geen uitsluitsel. Eerst door een op 8 januari 1992 door verzoeker met de gemachtigde van verweerder gevoerd telefoongesprek werd het verzoeker duidelijk, dat de brief van 3 december 1991 het definitieve besluit op meergevoerd verzoek bevatte en dat de brief van 11 december 1991 op een vergissing berustte en geen betekenis toekwam. Aangezien in het telefoongesprek de toezegging was gedaan dat verzoeker nader zou worden geïnformeerd over de beroepsmogelijkheden, heeft hij gewacht met het instellen van het beroep tot hij de op 20 februari 1992 verzonden brief van verweerder had ontvangen, waarin onder meer informatie over de beroepsmogelijkheden werd gegeven. Gelet op die omstandigheden kan verzoeker,

in zijn opvatting, in redelijkheid geen verwijt van de termijnoverschrijding worden gemaakt.

Het College volgt verzoeker niet in dat betoog en overweegt daartoe als volgt.

De redactie van de brief van 3 december 1991 laat er geen enkele twijfel over bestaan, dat verweerder daarmee zijn definitieve besluit op het verzoek van verzoeker van 25 september 1991 kenbaar maakt. De omstandigheid dat deze brief geen melding maakt van de mogelijkheid om tegen dat besluit beroep in te stellen is onvoldoende om zodanige twijfel te wekken. Mocht die twijfel bij verzoeker alsnog zijn gerezen door de brief van 11 december 1991 dan is deze, zoals ook door verzoeker is verklaard, weggenomen door het telefoongesprek met verweerdens gemachtigde dat op 8 januari 1992 heeft plaats gevonden.

Naar het oordeel van het College heeft verzoeker daarna niet zo spoedig mogelijk als redelijkerwijze van hem kon worden verlangd alsnog beroep bij het College ingesteld. In dit verband is van belang dat de kennelijk bij verzoeker aanwezige onbekendheid met de bestaande beroepsmogelijkheid volgens vaste jurisprudentie van het College in het algemeen onvoldoende reden is om een termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Indien geoordeeld zou moeten worden dat in dit bijzondere geval verzoeker, vanwege de namens verweerder in het telefoongesprek van 8 januari 1992 toegezegde informatie dienaangaande, zijn onbekendheid met de beroepsmogelijkheden niet valt te verwijten, kan hem dat niet baten. Verzoeker heeft nadat hij bij de brief van 20 februari 1992 een schriftelijke uiteenzetting van verweerdens gemachtigde had gekregen over de voor het instellen van beroep geldende termijn immers nog meer dan drie weken gewacht met het instellen van beroep en daarmee een redelijke termijn om dit te doen laten verlopen. In dit verband is nog van belang dat de brief van 20 februari 1992 gelet op de inhoud en ondertekening daarvan niet (tevens) als een voor beroep vatbaar besluit van verweerder kan worden aangemerkt.

Uit het voorgaande vloeit voort dat verzoeker niet ontvankelijk in zijn beroep dient te worden verklaard. Aldus wordt beslist.

3 BESLISSING

Het College verklaart verzoeker niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Noot

Wat zijn de gevolgen als een bestuursorgaan verzuimt in zijn besluit, althans bij de bekendmaking daarvan melding te maken van de bezwaar- of beroepsmogelijkheden daartegen? De plicht om bij bekendmaking van een besluit melding te maken van bezwaar- en beroepsmogelijkheden is thans neergelegd in artikel 3:45 Awb. In de parlementaire geschiedenis van deze bepaling is er op aangedrongen dat reeds voor de inwerkingtreding van de Awb zou worden geanticipeerd op dit voorschrift. Ook de regering was daarvoor geporteerd (zie PG AwbI, p.

233-234). In casu lijkt daarvan ook wel sprake te zijn, al wordt nergens uitdrukkelijk naar artikel 3:45 verwezen. Ook de consequentie van het niet vermelden van de bezwaar- of beroepsgang wordt genomen conform de Awb. Hoewel artikel 3:45 geen melding maakt van de gevolgen van verzuim, wordt in de toelichting (MvT, p. 84) uitdrukkelijk een relatie gelegd met artikel 6:11 (verschoonbare termijnoverschrijding). Overigens heeft de regering daarbij aan de rechter ruimte willen geven om te bepalen wat, gelet op de omstandigheden van het geval, de gevolgen van het niet-naleven van artikel 3:45 zouden moeten zijn (PG Awbl, p. 234). Niet elk verzuim leidt direct tot verschoonbare termijnoverschrijding. In casu zien we dat het College een harde grondregel hanteert: in het algemeen is onbekendheid met de bestaande beroepsmogelijkheid onvoldoende grond voor verschoonbare termijnoverschrijding. Dat gezegd zijnde lijkt het College van oordeel dat het verzuim van vermelding van bezwaar- of beroepsmogelijkheden ertoe kan leiden dat verzoeker geen verwijt treft voor de termijnoverschrijding. Als verzoeker op 8 januari (na het telefonisch onderhoud met verweerder) of zelfs op 20 februari (na ontvangst van verweerders brief inzake verzoekers beroepsmogelijkheid) aanstonds beroep had ingesteld, was hij — waarschijnlijk — nog ontvangen. In dit geval echter heeft verzoeker onvoldoende eigen initiatief getoond en is hij — kort gezegd — te laks geweest. Mij dunkt dat onder vigeur van de Awb in een gelijk geval het zelfde oordeel zal worden geveld.

MAH

No. 26

CBB 27 april 1993, no. 92/1279/025/042
(mrs. Tjin, Verwayen, Lourens).

**Afwijzing verzoek om ontheffing; ex nunc (?)
toetsing.**

Niet is gebleken dat er voor verzoeker een dringende noodzaak economische bestond om de detailhandel voor eigen rekening en risico te gaan uitoefenen alvorens aan de daarvoor gestelde eisen te voldoen. Werkloosheid levert in het algemeen geen grond op om te oordelen dat verweerder een tegemoetkoming als hier gevraagd niet in redelijkheid heeft kunnen weigeren.

Pas nadat verweerder het bestreden besluit had genomen heeft verzoeker er melding van gemaakt dat hij lijdt aan een rugafwijking. Met deze omstandigheid heeft verweerder bij het nemen van zijn besluit derhalve geen rekening kunnen houden. Nu verzoeker zijn stelling dienaangaande niet nader heeft onderbouwd door bijvoorbeeld de overlegging van een medische verklaring, moet hieraan in het kader van de beoordeling van het onderhavige geschil voorbij worden gegaan.

Vestigingswet detailhandel art. 13.

UITSpraak IN DE ZAAK VAN:

J.A. van de Wildenberg, te 's-Hertogenbosch, verzoeker,
gemachtigde: T. Smolders,
tegen
het Hoofdbedrijfschap voor de Detailhandel, te 's-Gravenhage, verweerder,
gemachtigde: W.H. Wijnands

1 HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij een op 18 februari 1992 verzonden besluit heeft verweerder afwijzend beslist op verzoekers aanvraag om ontheffing als bedoeld in artikel 13 van de Vestigingswet detailhandel (hierna: de Wet).

Tegen dit besluit heeft verzoeker beroep ingesteld bij een op 12 maart 1992 ter griffie ontvangen verzoekschrift dat vervolgens door verweerder is behandeld als bezwaarschrift.

Bij besluit van 12 mei 1992 heeft verweerder verzoekers bezwaren ongegrond verklaard en zijn afwijzende beslissing gehandhaafd.

Tegen dat besluit heeft verzoeker bij een op 1 juni 1992 ter griffie ontvangen verzoekschrift beroep ingesteld bij het College. Hierbij heeft hij kennelijk beoogd te vorderen dat het College het bestreden besluit vernietigt en bepaalt dat de gevraagde ontheffing alsnog dient te worden verleend.

Bij brief van 23 juli 1992 heeft verweerder een verweerschrift ingediend, strekkende tot verwerping van het beroep.

Het College heeft de zaak behandeld ter terechtzitting van 16 maart 1993, alwaar partijen hun standpunt nader hebben toegelicht, verzoeker in persoon en bijgestaan door zijn gemachtigde, en verweerder bij monde van zijn gemachtigde.

2 DE VASTSTAANDE FEITEN

Op grond van de stukken van het geding en het verhandelde ter terechtzitting zijn de volgende feiten voor het College komen vast te staan.

— Verzoeker, geboren op 18 februari 1969, heeft op 26 april 1990 een onderneming waarin de detailhandel in levensmiddelen, huishoudelijke artikelen, tabakswaaren en speelgoed werd uitgeoefend, overgenomen en sindsdien voor eigen rekening, handelende onder de naam 'Angelo's Winkeltje', voortgezet. Het verkooppunt is gevestigd in 's-Hertogenbosch, in de stadsbuurt Hinthamerpoort.

— Hem is voor de uitoefening van de detailhandel door de Kamer van Koophandel en fabrieken voor Noordoost-Brabant een voorlopige vergunning verleend met een geldigheidsduur tot 26 oktober 1990.

— Op 8 oktober 1990 heeft verzoeker, die niet beschikt over enig wettelijk aangewezen bewijsstuk van bekwaamheid voor de detailhandel, de onderhavige ontheffingsaanvraag ingediend waarop hij zelf staat vermeld als (enig) bedrijfsleider.

— Op 20 september 1991 is in opdracht van verweerder een buitendienstonderzoek ingesteld. Het